

Miserend

Február 1-jén 9:30-kor az Egyházközségi Nővérek kápolnájában Spányi Antal püspök atya mutat be jubileumi szentmisét az Egyházközségi Nővérek Társasága alapító nővéreinek, Theodora nővérnek halálának 50. évfordulója alkalmából. A szentmise után kiállítás megnyitó is lesz.

Február 1-jén, elsősütörtök lévén, 20:30-kor Pilisjászfalun a kápolnában szentségi mádást tartunk.

Február 2-án, elsőpéntek lévén, 18-tól 22 óráig a klotildligeti templomban csöndes szentségi mádás és gyónási, beszélgetési lehetőség lesz.

Péntekenként 20 órakor a klotildligeti templomban közös rózsafüzér imádkozás van.

Február 24-én 14:00 és 19:00 között a Ferences Házban lelki gyakorlatot tart házaspárok számára Száraz László atya, amelynek témája: „Önátadás a hétköznapi életben”. A részletes program a Szívügy listán megtalálható. A részvétel regisztrációhoz kötött, név és email-cím megadásával, amelyet legkésőbb február 20-ig tegyetek meg Szabolcs atyánál vagy Náray-Szabó Mártonnál.

Klotildliget:

január 28. vasárnap
 ünnepi mise 9 óra
 családok miséje 11 óra
 egyetemi mise 20 óra

*MTörv 18,15-20
 1Kor 7,32-35
 Mk 1,21-28*

február 1. csütörtök 18 óra

február 3. szombat 18 óra

február 4. vasárnap
 ünnepi mise 9 óra
 családok miséje 11 óra
 egyetemi mise 20 óra
*Jób 7,1-4.6-7
 1Kor 9,16-19.22-23
 Mk 1,29-39*

Pilisjászfalu:

január 28. vasárnap 17 óra
február 4. vasárnap 17 óra

Piliscsaba:

január 28. vasárnap
 ünnepi szentmise 11 óra
február 2. péntek 17 óra
február 3. szombat 17 óra
február 4. vasárnap
 ünnepi szentmise 11 óra

Imaszándékunk:

lelki és missziós megújulásért

A
Klotildligeti
Római Katolikus
Egyházközség hírei

XIV. évf. 4. szám

2018. január 28.

Az ökumenikus imahetet megnyitó istentiszteletet 2018. január 21-én tartották a budapesti Szent István-bazilikában. Az alábbiakban Erdő Péter bíborosnak az istentiszteleten elmondott szentbeszéde olvasható.

A most felolvasott evangéliumi szakaszban (Mt 25,31–46) Jézus az Emberfiáról beszél, akit királynak nevez. Az utolsó ítélet egyszerű vízióját tárja elénk. Nem arról szól, hogy hogyan kell Isten uralmát érvényesíteni a földi társadalomban, hogy hogyan kell Isten akarata szerint országot berendezni itt, a földön. Erről is lehet szó, ilyenféle témákkal is foglalkozik az Egyház szociális tanítása, de ez az evangéliumi részlet nem erről szól. Amikor azt mondjuk, hogy Krisztus király, hogy Ő a mi királyunk, akkor az utolsó ítéletre gondolunk, és gondolunk az egész Ószövetségre, amelyben a választott népnek maga az Úr, maga az Isten volt a királya. Amikor tehát az első keresztények, az evangélium szavaiban is királynak ismerik fel és ismerik el Krisztust, akkor elismerik istenségét. Elismerik

azt, hogy Ő az, aki a dicsőség trónusán ül, ahogy a mai evangélium elején halljuk. A dicsőség trónusán pedig maga az Isten trónol. Ő az, aki majd mérleget von az egész világtörténelemből, aki majd mindannyiunknak az életét is kiértékeli. Mert hát nem elsősorban egyik vagy másik cselekedetünket akarja csupán irányítani, hanem az egészet. Irányítja Ő a világot e nélkül is, hiszen tudjuk, tanultuk a katekizmusból, hogy Isten fenntartja és kormányozza a világot. Kormányozza Ő, akár akarjuk, akár nem. De Ő kormányozni akarja a mi tetteinket, a mi szabad emberi tetteinket, a mi szívünket is. És ez az, aminek az uralmát véglegesen és nyilvánvalóan majd az utolsó napon fogja átvenni. Erről szól itt az evangélium. Arról, hogy a Király megjelenésével ítéletet tart az egész emberiség fölött.

„Szívügy” a Klotildligeti „Jézus Szíve” Plébánia értesítője Plébános: Szilágyi Szabolcs
 Megjelenik: minden vasárnap ☎ (30) 611-1296
 2081 Piliscsaba-Klotildliget, Klotild tér 1. px.sacerdos@gmail.com

Internet: www.piliscsabatemplom.hu

e-mail: klotildliget@freemail.hu

És összegyűlnek a föld összes népei – hiszen Isten számon tartja a népeket is –, egybegyűlnek, és nem a szerint csoportosítja őket, hogy ki honnan érkezett, hogy ki milyen származású, hogy ki milyen néphez tartozott, hanem egy másik szempontból, egyedül ebből a másik szempontból osztja jobboldalán és baloldalán állókra az egész emberiséget.

Ezt a másik szempontot pedig gyönyörű és költői felsorolás fejezi ki, amely felidézi az ószövetségi igaz emberek cselekedeteit. Visszaidéz azokat a klasszikus jócselekedeteket, amelyekkel a hívő ember az Isten akaratát hitte és vallotta teljesíteni. Éhezőnek enni adni, szomjazónak italt adni, idegent befogadni, ruhátlanokat betakarni, börtönben levőket, betegeket meglátogatni. Milyen nehezűnkre esik sokszor az ilyesmi, mennyire azt mondjuk, hogy mit segítünk mi annak a szegénynek, talán zavarnánk is a látogatásunkkal. Persze, hogy zavarjuk, ha mindannyian egyszerre megyünk, és nem törődünk az állapotával. De hány-szor megnyugtatjuk magunkat, hogy: biztosan csak a terhére lennénk, inkább nem is próbáljuk meglátogatni. Vagy úgy érezzük néha, hogy arc nélküli lett a világ. Hogy nem tudjuk megállapítani, ki szenved igazán szükségét. Hogy nem tudjuk, hogyan vegyük fel vele a kapcsolatot. Milyen jó, hogy az egyházak szervezeten is tudnak segíteni. Milyen jó, hogy tudunk kihez társulni a

segítő szeretetben.

És gyakran hajlamosak vagyunk arra is, hogy megfélemedezzünk üldözött keresztény testvéreinkről vagy azokról, akiket háború és emberi gonoszság kényszerít arra, hogy elmeneküljenek szülőföldjükről. Fontos dolog, hogy mi, keresztények ilyenkor, az ökumenikus imahét kezdetén külön is gondoljunk rájuk. Maga Jézus mondta tanítványainak: „arról fogják megtudni, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” [Jn 13,15]. Az üldözött keresztényekkel szorosban egybetartozunk. Krisztus tanítványait látjuk bennük. De akkor így kell tekintenünk egymásra is, azokban az országokban is, ahol a Krisztusban hívők közössége békében élhet. Szeretetünk pedig nem pusztán érzélem. Cselekvő segítség fakad belőle. Tegyük meg minden tőlünk telhetőt, hogy visszatérhessenek otthonaikba, hogy ne tűnjön el a kereszténység éppen a Közel-Keletről, ahol született, ahonnan az örömhír elindult az egész világba. És segítsünk a többi bajba jutottaknak is minden módon, ahogyan tehetjük.

Hát valahogy így alakulnak a mi napjaink, és közben találkozunk egymással. És egymás személyében magával Jézussal, aki várja a mi válaszukat, várja azt, hogy olyan szeretettel legyünk mindenki iránt, amilyennel Neki tartozunk.

Az ember élete, ha csak a saját pillanatában él, ha csak a saját napi

feladataiban merül el, a saját életkorának és élethelyzetének szemszögéből nézi a világot, akkor nagyon szegény. Mert akkor nem látja az emberi élet teljességét. Azt a teljességet, amit majd az utolsó napon mérlegre tesznek. Ezért is nagy ajándék nekünk, hogy gyerekek élnek a környezetünkben, és ezért is nagy ajándék nekünk, ha öregek és betegek is élhetnek a környezetünkben, mert az emberi élet megtapasztalásának a teljessége mind ennek az egésznek az összege. És aki, bármennyire sok nehézséget vállalva is, szembenéz ezzel, és nem kerüli el az öregeket és a betegeket, és vállalja és szeretettel veszi körül a gyerekeket, minden rosszkódásuk ellenére is, az fogja az életet teljesen élni, az fogja a szeretetét megsokszorozva kiosztani azoknak, akikkel találkozik. És aki észreveszi a szegényt, a sürgős segítségre szoruló embert, az gazdagabb lesz, mert rádöbben, hogy neki jobban megy a sora, hogy adni különleges öröm.

Ehhez azonban, éleslátásra van szükség. Szükség van arra, hogy Jézus már most

elkezdjen a szívünkben uralkodni. Újra meg újra kérni kell Őt, hogy vegyük észre a helyzeteket, amikor Ő szól hozzánk, amikor Ő vár tőlünk valamit. Hogyan tudunk újra meg újra belemérsülni az Ő csöndjébe? Hogy tudjuk újra meg újra elsajátítani az Ő szempontjait? Ha időt szánunk rá! Nem hosszút, de rendszeresen. Mert az ember olyan, hogy bizony megfélemedezik a dolgokról, bizony szétszórta. Elborítják a feladatok. De ha reggelenként, átgondoljuk a napnak a helyzeteit, hogy kikkel is találkozhatunk, kiken is segíthetünk a mai napon, ha esténként megvizsgáljuk a lelkiismeretünket: hogyan is telt ez a mai nap, tényleg Jézus szándéka szerint tudtam élni? Akkor újra meg újra találkozva Jézussal, állandóan korrigáljuk magunkat. Akkor kiszabadulunk a saját önzésünk bilincseiből. Akkor minden keresztény testvérünkhöz közelebb kerülünk, mert Krisztus felé haladunk. És ebben az építőmunkában lassanként kibontakozik, kirajzolódik bennünk az az ember, akit majd Ő a jobbára állíthat. Ámen.

Tavaszi végén tartjuk az elsőáldozásokat, amire a jelentkezési lapokat a hitoktatótól kapják meg majd a gyermekek, melyeknek a visszajuttatásának határideje február 28. Az elsőáldozás feltétele a hittanórán való felkészülés és a vasárnaponkénti szentmisére járás.

Ismét felhívták a figyelmünket arra, hogyha ligetre a szentmisére érkezünk, akkor szabályosan parkoljunk, kérnénk ennek a betartását.